

THE ACHE ROCK BAND OFFICIAL WEBSITE, DENMARK - 2004

Berlingske Tidende 1. marts 1970 (Jørgen Kristiansen):

SENSATIONEL DANSK DEBUT - Ache afslører forbløffende modenhed på sin første LP

Efter mine første turneer i år med de nye engelske navne Juicy Lucy, Pete Brown & Piblokto og Graham Bond Initiation må jeg indrømme, at de danske grupper er langt bedre og mere originale, erklærede Walther Klæbel forleden.

Det er han ikke ene om at mene. I løbet af det sidste år fik vi en stabel gode LP-plader, som måske ikke i anvendelsen af studieudstyret var imponerende, men dog rummede mange særprægede ideer fortolket på en opfindsom og forsvarlig måde. Der var Burnin' Red Ivanhoe, Savage Rose, Maxwells, Alrunes Rod og Young Flowers.

Mens dansk beatmusik indtil midten af 1968 var en hæderlig, men i sagens natur trættende kopi af udenlandske topgrupper, har den nu fundet sit eget spor. De fleste af grupperne - Burnin' Red Ivanhoe, Alrunes Rod og Maxwells f.eks. - er endda langt bedre på scenen, end deres plader giver indtrykket af.

Den mest forbløffende, ja, øjenløftende debut kommer alligevel i denne uge med udsendelsen af Ache's LP „De Homine Urbano“ - her er leveret et stykke fortræffeligt arbejde af alle parter - musikere, lydtekniker (Birger Svan) og producer (Johnny Reimar). Ache sprænger den almindelige LP-form. De udnytter pladsen til blot to numre, kendt fra beatballetopførelser på henholdsvis Det kgl. Teater og det Det ny Teater. Gruppen fører sig frem i en dramatisk form, der inkluderer elementer fra klassisk musik, men i langt højere grad end udenlandske forsøg i samme genre, her tænkes specielt på grupperne Nice og Deep Purple, er musikken sig rytmisk bevidst og afspejler forunderlige visioner i funkende lydbilleder.

Det pudsige er, at Ache ikke i almindelig forstand er nogen supergruppe. På hvert sit felt er medlemmerne i gruppen fremragende instrumentalister, men der er hverken en Eric Clapton, en Ginger Baker eller en selvbevidst Keith Emerson til at tiltrække sig opmærksomheden. Til gengæld har musikerne en velsignet respekt for hinandens arbejde, således at de hele tiden fører sig frem som én gruppe, én lyd, én helhed.

Hvilken helhed!

Af de to numre er „De Homine Urbano“ måske det bedst redigerede. Den er stram i formen, men yderst livlig og en vældig igangsætter for frodige tankebilleder. Ikke noget under at gruppens kompositioner er oplagte emner for koreografiens eksperimenter. De har en impulsiv friskhed og stimulerende glans, der umiddelbart appellerer til en lykkelig tilbagelænet drømmehenførelse, under vingslaget fra den arkitektonisk storladne musik. Effekten er frembragt ved konsekvent og meget sikker brug af el-orglet. Også bagsiden, „Little Things“ bevæger sig i de formfuldendte improvisationer, i store smukke baner, men den virker i modsætning til den organisk faste „Homo“ mere som en række professionelt sammenklippede stemningsbilleder.

Et lille, privat sidespring for at understrege at denne debut er sensationel: Grupperne er i stigende omfang begyndt at udnytte pladesiderne til lange sammenflydende numre. Små symfoniske værker. Nyskabelsen er dog ikke lykkedes i højere grad, end at undertegnede mageligt kan pille plader frem og spille passager af særlig interesse. Højdepunkterne. Kun for to pladers vedkommende er det aldrig lykkedes. Colosseum's „Valentyne Suite“ og Ache's „De Homine Urbano“. Dem bliver jeg af indre nødvendighed (eller sådan noget) nødt til at høre fra ende til anden.

Ache - 70'ernes første beatsymfoniske mestre? I hvert fald den mest overbevisende danske beatdebut til dato. Og der er mere talent i gruppen end de pragtpræstationer, der er skåret ned i disse pladesider.

Hør den for pokker! (Philips)